

— Кое каза веднажъ баба ти?

— Каза, че който последенъ се смѣе, най-весело се смѣе.

Като чу това, ловецътъ още по-силно почна да се присмива на бабиния внукъ. Върви, върви и току му подвиква:

— Глупчо, глупчо!...

Но не щешъ ли, както се смѣеше, подхлъзна се нашиятъ ловецъ и хопъ, търколи се право на дъното на единъ дълбокъ ровъ. Опита се да излѣзе, не може. Стенитѣ на рова стръмни и камънитѣ по тѣхъ гладки като стъкло.

— Помощъ! Помощъ! — звика той отдолу.

— Че какъ можешъ да искашъ помощъ отъ единъ глупчо? — извика отгоре бабиниятъ внукъ.

— Моля ти се, помогни ми да излѣза, пъкъ нѣма вече да те наричамъ глупчо! — примоли се ловецътъ.

— Щомъ е до изваждане, ще те извадя, — каза бабиниятъ внукъ, — но знаешъ ли, азъ като размислихъ, видѣхъ, че имашъ право. Никога царътъ нѣма да ми даде дъщеря си за жена. Кой съмъ азъ, нѣкакъвъ си глупчо. Затова ето какво намислихъ. Азъ ще те извадя отъ рова и понеже нѣма да стана царски зетъ, ти ще ми дадешъ твоята дъщеря за жена. Нали имашъ дъщеря?

— Какво? — извика сърдитъ ловецътъ. — Имамъ, но на тебъ да я дямъ? Никога!

— Чуденъ човѣкъ си ти! — извика нашиятъ юнакъ, дето яздѣше мечки. — Царската дъщеря не ми давашъ, твоята дъщеря не ми давашъ, тогава за коя да се ожения?

— За която щешъ се ожени, моята дъщеря не ти давамъ!

— Като не ми я давашъ, тогава сбогомъ! Стой си долу въ рова, да те изядатъ мечкитѣ. Азъ си отивамъ.

И бабиниятъ внукъ тръгна да си върви.

— Стой, стой! Помогни ми